

Arrest

**nr. 341 464 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 september 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 februari 2024 betreedt verzoekende partij het Belgisch grondgebied in het bezit van een visum voor lang verblijf (Type D) en dit in functie van haar echtgenoot . Op 31 maart 2024 verkrijgt verzoekende partij aan A-kaart geldig tot 12 februari 2025.

1.2 Op 27 december 2024 vraagt verzoekende partij de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf.

1.3 Op 19 februari 2025 wordt aan verzoekende partij gevraagd om bijkomende inlichtingen over te maken wat verzoekende partij ook doet op 10 april 2025.

1.4 Op 30 september 2025 besluit verwerende partij tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij, dit evenwel zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: F. (...) Voorna(a)m(en): S. T. S. Nationaliteit: Jemen (Rep.)

Geboortedatum: 25.05.1999 Geboorteplaats: Hodaidah

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling (zijnde de referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Art. 10§5 gaat als volgt: "§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Betrokkene reisde op 8.02.2024 naar België met een D-visum/B11 dit in functie van haar echtgenoot, dhr. B., M. A. H. A. (...) (94.04.02 489-95) (hierna de referentiepersoon). Op 31.03.2024 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 12.02.2025, hierna jaarlijks verlengbaar.

Op 27.12.2024 heeft onze dienst haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf ontvangen. Dit bevatte volgende documenten:

-Belgische strafregister blanco

-screenshot 'geslaagd voor maatschappelijke oriëntatie'

-bewijs van inschrijving Nederlandse les NT 2 Alfa voor 2.09.2024 tot 22.10.2024 30 + 60 lestijden

-stuk van een brief van het ABVV waaruit blijkt dat de referent Bashr Malek werkloosheidsuitkering heeft genoten van september tot en met november 2024

-bewijs van ziekteverzekering van referent + betrokkene dd. 20.12.2024 -attest ocmw voor beide dd. 23.12.2024

Daar wij meer informatie nodig hadden over de bestaansmiddelen van de referent werd op 19.02.2025 gevraagd de aanvraag op dat vlak te vervolledigen, alsook de humanitaire elementen aan te dragen die van belang konden zijn, voor zover de bestaansmiddelenvereiste niet was voldaan.

Op 10.04.2025 werd ons het volgende overgemaakt:

-bewijs van bemiddeling door de VDAB om mijnheer aan werk te helpen dd. 20.02.2025. Uit de brief blijkt dat mijnheer werk zoekt in de IT sector, opdracht: volgt opleiding Nederlands, deadline 30 april 2025, hij moet de startdatum laten weten aan de bemiddelaar

- op 21 maart heeft mijnheer gemaild naar medewerker van 'vindeenjob.be' en zijn CV doorgestuurd. Hij heeft reactie gekregen.

-op 31.03.2025 heeft hij een mail gestuurd naar Konvert Brugge, hij heeft een standaard mailtje terug gekregen -er is ook nog een mailtje 'terug' van 23 maart, afkomstig van 'Vind!', maar wat hij zelf heeft geschreven staat er niet bij.

-rekeninguittreksels waaruit blijkt dat mijnheer op 1.04.2025 werkloosheidsuitkering heeft ontvangen, + deel van brief van ABVV waaruit blijkt wat het voor februari en januari 2025 was -bewijs van inschrijving VDAB van betrokkene dd. 9.04.2025

Op basis van het voorgelegde attesten ABVV blijkt dat de referentiepersoon werkzoekende is en begunstigde is van een werkloosheidsuitkering. Om deze in aanmerking te kunnen nemen dient de referent aan te tonen actief werk te zoeken. Op basis van de voorgelegde documenten kan echter niet op afdoende wijze worden vastgesteld dat mijnheer daadwerkelijk ACTIEF werk zoekt. Uit raadpleging van de databank van de RSZ, namelijk Dolsis, blijkt dat mijnheer zijn werk is verloren op 30.01.2024, dat is dus nog van voor aankomst van mevrouw in België. Mijnheer toont aan, ter staving van zijn 'actieve' zoektocht naar werk, zich kandidaat te hebben gesteld bij 3 interimkantoren om te werken in de loop van de maand maart 2025, verder toont hij aan dat hij is ingeschreven bij de VDAB en dat hij daar door een bemiddelaar wordt opgevolgd. Vooreerst wat betreft het zich 'kandidaat' stellen bij 3 interimkantoren dient te worden opgemerkt dat zich inschrijven bij een interimkantoor niet hetzelfde is als 'actief' naar werk zoeken. Actief solliciteren is daadwerkelijk zelf initiatieven nemen om aan de slag te kunnen gaan. Bovendien zijn 3 'kandidaturen' bij interimkantoren in de tijdspanne dat mijnheer werkloos is, niet in verhouding tot de duur van zijn inactiviteit. Van iemand die actief werk zoekt mag worden verwacht dat hij daar zeer intensief mee bezig is en dus meer onderneemt op meer dan een jaar tijd, om daadwerkelijk aan de slag te kunnen. Het feit dat de VDAB mijnheer er kennelijk toe gedwongen heeft Nederlands te volgen, belooft niet veel goeds. Mijnheer verblijft sinds 2018 in België, hij is intussen onbepaald gemachtigd tot verblijf. Echter na al die jaren dient hij kennelijk nog Nederlands te leren om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Nergens uit de opvolging van de VDAB blijkt dat hij daar andere of meer bewijzen heeft voorgelegd van zijn zoektocht naar werk, dan degene die werden voorgelegd nav onze vraag dienaangaande. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, tenslotte, blijkt dat mijnheer in de zomer van 2025 dan eindelijk de gelegenheid heeft gezien enkele dagen te werken. Het ging om 5 dagen in augustus via Synergie Belgium en 2 dagen tewerkstelling in september 2025 via Accent Jobs. Ook dit getuigt er niet van dat mijnheer actief op zoek is naar werk. Had hij wel degelijk actief werk gezocht, dan mag worden verwacht dat mijnheer intussen meer resultaat van zijn zoektocht zou hebben. Bij gebrek aan afdoende bewijzen dat mijnheer actief werk zoekt, kunnen aldus de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in rekening worden gebracht. Mevrouw voldoet aldus niet aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsvergunning overeenkomstig art.10 §2, derde lid en art. 10 §5 betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de (oude) wet van 15.12.1980.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid, 1° van de (oude) wet van 15.12.1980 worden beëindigd. Mevrouw voldoet immers niet meer aan één van de voorwaarden die in artikel 10 zijn bepaald.

In het tweede lid van artikel 11, §2 is verder ook nog opgenomen dat:

'De op punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel (...).

(...)

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.'

Wat betreft de voorwaarde dat de beslissing enkel mag getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar, dient opmerkt te worden dat betrokkene pas op 8.02.2024 België is binnengereisd. Verder blijkt nergens uit het dossier dat mevrouw slachtoffer zou zijn van wat dan ook. Tenslotte wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van haar verblijf in het Rijk, en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst.

Betrokkene legde een stukken voor aangaande haar cursus maatschappelijke integratie, inschrijving om Nederlands te volgen en een bewijs van inschrijving bij de VDAB. Deze documenten brengen echter niets bij betreffende de te onderzoeken humanitaire elementen.

Wat wel uit het dossier blijkt is dat mijnheer en mevrouw intussen een gemeenschappelijk kind hebben gekregen.

Het is geboren in februari 2025 en heeft een verblijf van onbepaalde duur gekregen, in navolging van de vader via de vereenvoudigde inschrijvingsprocedure voor kinderen geboren in België. Dat houdt in dat het verblijf van het kind, in tegenstelling tot dat van de moeder, niet gebonden is aan voorwaarden. Het bestaan van het kind dient uiteraard in rekening te worden gebracht bij de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene en haar gezin in België. Mevrouw heeft wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met

haar echtgenoot en kind. Echter, dat ontslaat mevrouw niet van de voorwaarden die aan haar verblijf werden gesteld. Indien dit immers per definitie zo zou zijn, zouden er geen voorwaarden zijn gesteld aan de verlenging van het recht op verblijf als gezinslid van een niet EU-burger. De voorwaarden dienen vervuld te zijn, ongeacht het bestaan van dat beschermenswaardig gezinsleven. De referent en het kind genieten wel degelijk een onvoorwaardelijk verblijf in België, echter dat betekent niet dat zij verplicht zijn om verder in België te verblijven. Het koppel kan er ook voor kiezen, gezien mevrouw geen verlenging krijgt van haar machtiging tot verblijf, om gezamenlijk elders te gaan verblijven waar zij wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven kunnen hebben. Gezien mijnheer en mevrouw in 2022 zijn gehuwd in Egypte en mevrouw haar meest recente paspoort in Egypte werd afgeleverd terwijl ze de Jemenitische nationaliteit heeft, mijnheer zijn moeder en zus in Egypte wonen (volgens zijn asielrelaas) is het niet ondenkbaar dat zij aldaar kunnen gaan verblijven, of in enig ander derde land naar keuze, alwaar dat legaal mogelijk is. Ze kunnen er natuurlijk ook voor kiezen dat mevrouw en het kind elders gaan verblijven of dat mijnheer en het kind verder in België verblijven terwijl mevrouw een andere verblijfplaats kiest. Het kind is weliswaar nog zeer jong om gescheiden te worden van de moeder (of de vader), echter het gebeurt wel meer dat gezinnen door omstandigheden er voor kiezen gescheiden van elkaar te leven, al dan niet tijdelijk. Op zich hoeft dat een gezinsleven tussen de partners, alsook het gezinsleven met het kind, niet in de weg te staan. Zo lang de partners/ouders voldoende gemotiveerd zijn, daar voldoende moeite voor doen om op afstand dat gezinsleven in stand te houden, kan dit wel degelijk werken. Klassieke en moderne communicatiemiddelen moet het koppel er toe in staat stellen intensief contact met elkaar te onderhouden. Het kind zelf zal daar in eerste instantie zelf niet veel aan hebben, daartoe is het nog te jong, echter het de volwassene die het kind niet bij zich heeft wel in staat stellen het welzijn van het kind op die manier mee op te volgen. Het belang van het kind hoeft door een dergelijke levenswijze niet in het gedrang te komen. Idealiter zijn natuurlijk beide ouders ter beschikking van het kind, maar zo lang het kind vergezeld is van één liefhebbende ouder, moet het mogelijk zijn het welbevinden van het kind te verzekeren. Niets weerhoudt er betrokkene trouwens van, op een latere datum een nieuw verzoek tot gezinshereniging met mijnheer in te dienen. Eens de bestaansmiddelenvoorwaarde terug is vervuld en onder voorbehoud dat ook de andere voorwaarden nog steeds vervuld zijn, kan mevrouw uiteraard opnieuw gemachtigd worden om in België haar echtgenoot te komen vergezellen.

Wat betreft de duur van mevrouw haar verblijf in België kan gesteld worden dat dit eigenlijk uiterst kort is geweest. Zoals reeds hierboven aangehaald is ze pas aangekomen in België in februari 2024. Intussen heeft ze wel de kans gezien de verplichte integratiecursus, alsook wat lessen Nederlands te volgen (of toch minstens er zich voor in te schrijven), echter de duur van het verblijf laat niet toe te vermoeden dat mevrouw buitengewoon zou geïntegreerd zijn waardoor het niet wenselijk is een einde te stellen aan haar verblijf. Ook economisch gezien is er geen sprake van enige integratie. Ze schreef zich in bij de VDAB als werkzoekende, maar daar lijkt het bij te zijn gebleven, gezien na het toezenden van deze info geen actualisatie van de (economische) situatie meer is gebeurd.

Tenslotte dient ook nog rekening gehouden te worden met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Gezien betrokkene pas sinds februari 2024 naar België is gekomen en aldus haar vertrouwde omgeving heeft verlaten, is het redelijk te stellen dat ze in dat land van herkomst nog steeds familiaal, cultureel en sociaal verankerd is. In elk geval meer dan in België, waar ze weliswaar haar echtgenoot en kind heeft, maar waar mevrouw haar integratie nog in zijn kinderschoenen staat (getuige daarvan de afgewerkte maatschappelijke oriëntatie en de inschrijving voor Nederlands NT 2 alfa, wat een basisniveau is en de inschrijving bij de VDAB).

Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering enz., brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Indien betrokkene van mening is dat zij door de situatie in haar land van origine bescherming moet krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat haar bij terugkeer naar haar voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat.”

1.5 Op 10 november 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 21 november 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM; van artikel 22bis, vierde lid, *juncto* artikel 191 van de Grondwet; van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK); *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middel als volgt uit:één:

“ENIG MIDDEL

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Actief, correct en voldoende informeren maakt tevens deel uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstelling van algemeen belang van zijn administratie anderzijds.

De RvV verduidelijkt in haar publicatie “10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming” hoe een informatieplicht rust op de DVZ. Dit maakt deel uit van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (zie: C. Adam, M. Milojkovic, A. Wijnants, G. Bola-Sambi-Bolokolo, K. Cuykens, E. Michel en S. Vander Donkt, De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingenrecht, in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, p. 135).

Op blz. 136 van dat werk wordt zelfs uitdrukkelijk verwezen naar een “verhoogde onderzoeksplicht” die op de DVZ rust in situaties van intrekking van een verblijfsrecht. DVZ heeft van het “informeren, adviseren en begeleiden” in het licht van haar ICAM-begeleiding zelfs een speerpunt gemaakt:

<https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-07/Brochure%20ICAM%20NL.pdf> In haar eigen YouTube filmpje hamert de DVZ dat de kernpunten van haar ICAM-begeleiding is: “adviseren”, “informereren”, “steunen”, “begeleiden”, “respect”, “op maat” en “duurzaam perspectief” (<https://youtu.be/088BxdoAllg>)

Bovendien, wanneer de belangen van een kind in het gedrag zijn (i.c. op moment van beslissing een 7-maand oude duurzaam verblijfsgerechtigde baby en diens borstvoeding-gevende primaire zorgfiguur/moeder van we de DVZ het verblijfsrecht wenst te beëindigen) geldt hoe dan ook een nóg strengere/nóg meer verhoogde informatie- en onderzoeksplicht.

De overheid – i.c. de DVZ – dient hierbij bovendien actief die maatregelen en diensten aan te bieden die de ontwikkeling van het kind bevorderen én het belang van het kind primordiaal te houden.

Echter, eerder dan – in het belang van het kind/baby en diens primaire zorgverlener – te gaan informeren met eenvoudige verduidelijking dat verzoekster eenvoudig qua verblijfsrecht het aanknopingspunt kan verleggen van haar echtgenoot als referent naar haar duurzaam verblijfsgerechtigde baby als referent ... gaat de DVZ de borstvoeding gevende moeder van een 7 maand oude baby gaan informeren omtrent het feit dat ze vele opties hebben qua afzonderlijk gaan wonen buiten België, weg van de baby en “mits de ouders voldoende gemotiveerd zijn” met moderne communicatiemiddelen wel “het welzijn van het kind op die manier mee op kunnen volgen” ...

Sic !?

Verweerder kan – in het belang van een 7-maand oud kind – nochtans makkelijk het dossier intern overdragen van de afdeling gezinshereniging aan de afdeling 9bisOLK ... dan wel minstens verzoekster verwijzen naar/informereren over de optie om makkelijk rechtsgeldig in België te kunnen verblijven als moeder van een duurzaam verblijfsgerechtigd kind via de “geijkte weg” van artikel 9bisOLK. Immers daar dient net deze specifieke procedure voor.

Indien het de DVZ al teveel werd zou zijn om dit proactief zelf te doen, kon ze minstens verzoekster informeren van haar eigen DVZ website waarin dienaangaande wordt verduidelijkt (stuk 6):

“Bijzonder geval:

Aanvragen tot machtiging tot voorlopig verblijf om humanitaire redenen obv art. 9bis ingediend door ouder(s) van een legaal in België verblijvend kind (OLK).

Om onze dienst in staat te stellen om dergelijke aanvragen sneller te herkennen werden er 2 nieuwe mailboxen ter beschikking gesteld ENKEL bedoeld voor aanvragen van ouders van kind(eren) in legaal verblijf (hebben verkregen of verblijven om een andere reden legaal in België).

Mailadressen:

dex.9bisAEL@ibz.fgov.be (oorspronkelijke aanvraag in het Frans)
dex.9bisOLK@ibz.fgov.be (oorspronkelijke aanvraag in het Nederlands).”

Verweerder wéét al uitdrukkelijk – hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing – dat aan de cumulatieve voorwaarden die zij zelf als DVZ stelt inzake 9bisOLK is voldaan:

- Verzoekster is in het bezit van een geldig paspoort (waarin haar D-visum gezinshereniging is aangebracht – stuk 3)-
- Verzoekster is moeder van een duurzaam verblijfsgerechtigd kind waarmee zij samenwoon (stuk 4 en 5);
- Verzoekster is niet ten laste van het OCMW en heeft in België nooit enige OCMW steun aangevraagd of ontvangen (negatieve attesten van OCMW dienaangaande actief gevoegd door verzoekster bij haar aanvraag tot verlenging van haar A-kaart)

Indien het de DVZ om het geld (van de retributie) is te doen, kon de DVZ aldus eenvoudig verduidelijken: mits u een retributie van 368 euro betaalt kan u een aanvraag 9bisOLK doen om een nieuwe A-kaart te verkrijgen als moeder van een verblijfsgerechtigd kind, waarbij u als voorwaarde voor vernieuwing van uw kaart met uw kind zal dienen samen blijven wonen, u dient te integreren en niet ten laste mag vallen van het OCMW (waarbij de DVZ in casu aldus – bevestigd in de betreden beslissing – reeds van alle drie deze voorwaarden voor vernieuwing actief op de hoogte is).

Maar neen, liever dan omtrent een eenvoudige positieve oplossing via een hiertoe op de eigen DVZsite voorgestelde geijkte verblijfsprocedure te gaan informeren aan de rechtszoekende moeder van een 7-maand oude baby, gaat de DVZ een ganse bladzijde "informatie" aanleveren over alle opties voor het gezin om in het buitenland te gaan wonen (al dan niet opgesplitst in eender welke verhouding) en het "niet ondenkbaar" te vinden dat ze misschien wel terug in Egypte terecht zouden kunnen. Uiteraard ... enkel "zo lang de partners/ouders voldoende gemotiveerd zijn" natuurlijk...!?!

Zulks maakt het duidelijk dat de DVZ hoegenaamd niet geïnteresseerd is in het werkelijk beschermen van de belangen van het kind (de belangen van een 7 maand oude duurzaam verblijfsgerechtigde baby), doch enkel interesse heeft in het trachten uitwijzen van een moeder/primaire zorgfiguur die volgens de DVZ dan maar via face time ("moderne communicatiemiddelen") naar haar baby in België moet kijken of haar echtgenoot de opvoeding en de overschakeling naar flessenvoeding i.p.v. borstvoeding een beetje onder de knie krijg...

Dergelijke beoordeling is een overheidsdienst onwaardig. Van de kernwaarden die de DVZ op haar site en haar eigen YouTube filmpje vooropzet (respect, op maat, duurzaam perspectief, steunen, adviseren en informeren) valt alvast weinig te merken in concreto in de praktijk...

Immers is de enige (of minstens "een alternatieve") oplossing dermate voor de hand liggend en uitgaande van de DVZ zelf, zodat verweerder bezwaarlijk kan voorhouden hieromtrent niet van op de hoogte te zijn.

De DVZ is nochtans niet te beroerd om anders bij een weigeringsbeslissing naar "de geijkte procedure" te verwijzen (zie o.a. RvV nr. 211.109 van 17 oktober 2018 en RvV nr. 273.057 van 20 mei 2022 waarin een 9bis verzoek werd afgewezen door de DVZ, waarbij de DVZ verwees naar de "geijkte procedure" die de verzoeker had moeten volgen)

Door deze prefect valabele en door DVZ zelf voorziene mogelijkheid ten aanzien van verzoekster (en haar kind) niet te informeren (minstens naast alle voorstellen omtrent opgesplitst verblijf in het buitenland en moderne communicatiemiddelen waaromtrent de DVZ royaal een bladzijde lang "informeert") in de bestreden beslissing, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel en de hierin geïncorporeerde informatieplicht. Minstens wordt zo kennelijk onredelijk tot de beslissing tot intrekking van verblijf van een borstvoeding gevende moeder van een 7 maand oude duurzaam verblijfsgerechtigde baby besloten.

Op haar website verduidelijkt de Federale Ombudsman in duidelijke bewoordingen hoe het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werkt (<https://www.federaalombudsman.be/nl/redelijkheid-en-evenredigheid>) :

"In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds."

Het gaapt gelijk een oven dat de ambtenaar van de DVZ in haar informatie in de bestreden beslissing hoegenaamd niet de voorkeur gaf aan de maatregel die "optimaal rekening houdt met de belangen van de burger" (en het 7 maand oude kind die afhankelijk is van de burger in kwestie) om tot een oplossing te komen die ook de belangen van de administratie anderzijds beoogt.

Ook in het licht van artikel 8 EVRM drong deze correcte positieve informatieplicht zich evenzoveel op en kon verweerder zich niet rechtsgeldig beperken tot louter een negatieve informatieplicht waarin 100% van de informatie omtrent het "noodgedwongen vertrek" van verzoekster van het grondgebied ging.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat in het geval van een beëindiging van verblijf of een weigering van verlenging of hernieuwing van een verblijf, er sprake is van een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Bijgevolg dient deze inmenging te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM om vast te stellen of hieruit een

negatieve verplichting volgt voor het gastland (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 49).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt hierover in haar arrest van 14 april 2021 nr. 252.727 het volgende:

“Zoals hoger reeds aangehaald, dient ook bij het niet verlengen van een verblijfstitel een belangenafweging plaats te vinden overeenkomstig artikel 8.2 van het EVRM. De enkele overweging dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, kan niet worden beschouwd als een afdoende belangenafweging in dit opzicht. De niet-verlenging van verzoekers A-kaart heeft immers tot gevolg dat verzoeker terecht komt in een situatie, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 7 voorziet dat in dit geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Verzoeker heeft, bij gebreke aan een geldige verblijfstitel, aldus geen enkele zekerheid dat op een later tijdstip hem niet alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden afgegeven. Dit motief is dan ook niet pertinent in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

(RvV 14 april 2021 nr. 252 727, https://www.rvv-ccce.be/sites/default/files/arr/a252727.an_.pdf)

Dit werd ook zeer recent nog bevestigd in het arrest van de RvV van 29 januari 2024 nr. 300.755:

“3.9. De Raad wijst erop dat in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, waarbij het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (RvV 29 januari 2024 nr. 300.755).

Er dient onderzocht te worden of de inmenging in het gezins- en privéleven van betrokkenen beantwoordt aan de criteria van artikel 8.2 EVRM. De vraag is dus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia t. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling moet gebeuren aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, par. 76). Er moet dus een fair balance worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het belang van de Belgische staat anderzijds.

Deze fair balance-toets wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet gedaan. Immers is was de oplossing voor verzoekster uiterst eenvoudig (zie supra).

Het is aldus duidelijk dat de vernietiging van de bestreden beslissingen zich opdringt. Deze beslissing schendt immers artikel 8 EVRM en artikel 22bis Grondwet, in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enige middel is ontvankelijk en gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2 In dit kader dient allereerst opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar enige middel de schending opwerpt van artikel 22bis *juncto* artikel 191 van de Grondwet en van artikel 3 van het IVRK, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding van deze bepalingen.

Op basis van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij houdt in dat haar argumentering vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld moet worden.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Verzoekende partij verkreeg destijds een voorwaardelijk verblijfsrecht als echtgenote van een vreemdeling met een verblijfsrecht van onbepaalde duur. In artikel 10, §2, 3e lid van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat:

“De in paragraaf 1, eerste lid, 5°, a) tot e), en 6°, a) tot e), bedoelde familieleden moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in paragraaf 5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de familieleden bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, 5°, c) tot e), of 6° c) tot e).”

In artikel 10, §5 van dezelfde Vreemdelingenwet wordt uitéén gezet wat in die zin als toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aanzien moet worden door aan te geven dat:

“§ 5. Het bedrag van de bestaansmiddelen bedoeld in paragraaf 2 moet netto ten minste gelijk zijn aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de vreemdeling die vervoegd wordt.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.8 Op 27 december 2024 heeft verzoekende partij verzocht om een verlenging van haar verblijfsrecht waarbij zij en desgevallend eigenlijk ook haar echtgenoot aan een aantal voorwaarden dienen te voldoen vermits verzoekende partij dit verblijfsrecht kon bekomen in functie van haar in België wonende echtgenoot.

Verzoekende partij heeft bij deze aanvraag stukken gevoegd, doch voor verwerende partij waren deze stukken onvoldoende om een volledig zicht te krijgen op de individuele situatie van verzoekende partij waardoor er verzocht werd bijkomende gegevens te bezorgen. Verzoekende partij heeft hieraan ook gevolg gegeven.

Desondanks is verwerende partij van mening dat verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals door de wet gesteld (zie *supra*) en is zij overgegaan tot het nemen van een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Om deze beslissing te rechtvaardigen, beroept verwerende partij zich op de bewoordingen van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet waarin onder meer aangehaald wordt dat:

“De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing geeft aan dat verzoekende partij (via haar echtgenoot) niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijk verblijfsrecht en dat er geen andere redenen zijn om een gunstig gevolg te geven aan de verlenging van haar machtiging tot verblijf toe te staan.

3.9 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift dit standpunt van verwerende partij. Zij is van mening dat zij eventueel minstens in aanmerking zou komen voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij zou het dossier eenvoudigweg kunnen overdragen van de ene dienst naar de andere. Zij beklaagt zich over de handelswijze van verwerende partij en is van mening dat een dergelijke handelswijze een overheidsdienst onwaardig is. Minstens zou verwerende partij haar moeten hebben informeren over andere mogelijke alternatieven.

Verder is verzoekende partij van mening dat haar gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. In die zin verwijst de bestreden beslissing volgens haar noodgedwongen naar vertrek en niet naar andere mogelijke informatie. Er zou geen belangenafweging gemaakt zijn tussen de belangen van het individu en deze van de Belgische Staat.

3.10 De Raad stelt vast dat het overgrote deel van het verzoekschrift van verzoekende partij bestaat op kritiek op de handelswijze en houding van verwerende partij bij de behandeling van haar dossier. De kritiek van verzoekende partij of haar persoonlijke overtuiging en het volharden hierin zijn echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat

verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.11 Het komt inderdaad aan verzoekende partij toe om zich te bekwamen in de procedures die zij wenst te voeren en indien nodig deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij wel degelijk bijkomende informatie heeft aangeleverd en dat verwerende partij deze informatie ook heeft beoordeeld. De Raad wijst er ook op dat zij bijgestaan wordt door een raadsman die haar uiteraard ook kan bijstaan in eventuele alternatieve procedures met het oog op een mogelijk verblijfsrecht.

Dit argument van verzoekende partij mist grondslag.

3.12 In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bestaansmiddelen waar verzoekende partij via haar echtgenoot over beschikt niet aanvaard kunnen worden doordat uit de feiten niet blijkt dat deze echtgenoot daadwerkelijk actief tracht te zoeken naar werk.

Dit element wordt in het neergelegde verzoekschrift ook niet betwist door verzoekende partij. Verwerende partij kon dan ook terecht beslissen dat:

“Op basis van het voorgelegde attesten ABVV blijkt dat de referentiepersoon werkzoekende is en begunstigde is van een werkloosheidsuitkering. Om deze in aanmerking te kunnen nemen dient de referent aan te tonen actief werk te zoeken. Op basis van de voorgelegde documenten kan echter niet op afdoende wijze worden vastgesteld dat mijnheer daadwerkelijk ACTIEF werk zoekt. Uit raadpleging van de databank van de RSZ, namelijk Dolsis, blijkt dat mijnheer zijn werk is verloren op 30.01.2024, dat is dus nog van voor aankomst van mevrouw in België. Mijnheer toont aan, ter staving van zijn ‘actieve’ zoektocht naar werk, zich kandidaat te hebben gesteld bij 3 interimkantoren om te werken in de loop van de maand maart 2025, verder toont hij aan dat hij is ingeschreven bij de VDAB en dat hij daar door een bemiddelaar wordt opgevolgd. Vooreerst wat betreft het zich ‘kandidaat’ stellen bij 3 interimkantoren dient te worden opgemerkt dat zich inschrijven bij een interimkantoor niet hetzelfde is als ‘actief’ naar werk zoeken. Actief solliciteren is daadwerkelijk zelf initiatieven nemen om aan de slag te kunnen gaan. Bovendien zijn 3 ‘kandidaturen’ bij interimkantoren in de tijdspanne dat mijnheer werkloos is, niet in verhouding tot de duur van zijn inactiviteit. Van iemand die actief werk zoekt mag worden verwacht dat hij daar zeer intensief mee bezig is en dus meer onderneemt op meer dan een jaar tijd, om daadwerkelijk aan de slag te kunnen. Het feit dat de VDAB mijnheer er kennelijk toe gedwongen heeft Nederlands te volgen, belooft niet veel goeds. Mijnheer verblijft sinds 2018 in België, hij is intussen onbepaald gemachtigd tot verblijf. Echter na al die jaren dient hij kennelijk nog Nederlands te leren om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Nergens uit de opvolging van de VDAB blijkt dat hij daar andere of meer bewijzen heeft voorgelegd van zijn zoektocht naar werk, dan degene die werden voorgelegd nav onze vraag dienaangaande. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, tenslotte, blijkt dat mijnheer in de zomer van 2025 dan eindelijk de gelegenheid heeft gezien enkele dagen te werken. Het ging om 5 dagen in augustus via Synergie Belgium en 2 dagen tewerkstelling in september 2025 via Accent Jobs. Ook dit getuigt er niet van dat mijnheer actief op zoek is naar werk. Had hij wel degelijk actief werk gezocht, dan mag worden verwacht dat mijnheer intussen meer resultaat van zijn zoektocht zou hebben. Bij gebrek aan afdoende bewijzen dat mijnheer actief werk zoekt, kunnen aldus de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in rekening worden gebracht. Mevrouw voldoet aldus niet aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsvergunning overeenkomstig art.10 §2, derde lid en art. 10 §5 betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de (oude) wet van 15.12.1980.ç”

Ter zitting werd verzoekende partij ondervraagd over eventuele vorderingen op dit vlak, maar blijkbaar leidt zelfs een beslissing zoals deze op heden voorligt niet tot enig besef van urgentie in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij nu er geen recente informatie voorligt en al zeker geen stukken (ook al dateren ze van na de bestreden beslissing en zouden zij daardoor buiten de wettigheidscontrole van de Raad vallen) die aantonen dat er intussen wel werk gemaakt zou zijn van een actieve zoektocht naar een betrekking.

3.13 Een groot deel van het verzoekschrift van verzoekende partij heeft betrekking op artikel 8 van het EVRM waarbij zij meent dat haar gezinsleven aangetast zou worden door de bestreden beslissing.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook eigenlijk geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

3.14 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van een verlenging van een machtiging tot verblijf, zoals een intrekking van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval mogelijks het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is de bestreden beslissing niet primair gericht op de volgens haar zogenaamde gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst waarbij de Raad nogmaals herhaalt dat er geen bevel voorligt om het grondgebied te verlaten. Er is momenteel dan ook geen enkele aantasting van de eenheid van het gezin van verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat hier overigens uitgebreid op in en neemt ook de geboorte van het kind van partijen mee in de beoordeling op door te stellen dat:

“Het is geboren in februari 2025 en heeft een verblijf van onbepaalde duur gekregen, in navolging van de vader via de vereenvoudigde inschrijvingsprocedure voor kinderen geboren in België. Dat houdt in dat het verblijf van het kind, in tegenstelling tot dat van de moeder, niet gebonden is aan voorwaarden. Het bestaan van het kind dient uiteraard in rekening te worden gebracht bij de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene en haar gezin in België. Mevrouw heeft wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot en kind. Echter, dat ontslaat mevrouw niet van de voorwaarden die aan haar verblijf werden gesteld. Indien dit immers per definitie zo zou zijn, zouden er geen voorwaarden zijn gesteld aan de verlenging van het recht op verblijf als gezinslid van een niet EU-burger. De voorwaarden dienen vervuld te zijn, ongeacht het bestaan van dat beschermenswaardig gezinsleven. De referent en het kind genieten wel degelijk een onvoorwaardelijk verblijf in België, echter dat betekent niet dat zij verplicht zijn om verder in België te verblijven. Het koppel kan er ook voor kiezen, gezien mevrouw geen verlenging krijgt van haar machtiging tot verblijf, om gezamenlijk elders te gaan verblijven waar zij wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven kunnen hebben. Gezien mijnheer en mevrouw in 2022 zijn gehuwd in Egypte en mevrouw haar meest recente paspoort in Egypte werd afgeleverd terwijl ze de Jemenitische nationaliteit heeft, mijnheer zijn moeder en zus in Egypte wonen (volgens zijn asielrelaas) is het niet ondenkbaar dat zij aldaar kunnen gaan verblijven, of in enig ander derde land naar keuze, alwaar dat legaal mogelijk is. Ze kunnen er natuurlijk ook voor kiezen dat mevrouw en het kind elders gaan verblijven of dat mijnheer en het kind verder in België verblijven terwijl mevrouw een andere verblijfplaats kiest. Het kind is weliswaar nog zeer jong om gescheiden te worden van de moeder (of de vader), echter het gebeurt wel meer dat gezinnen door omstandigheden er voor kiezen gescheiden van elkaar te leven, al dan niet tijdelijk. Op zich hoeft dat een gezinsleven tussen de partners, alsook het gezinsleven met het kind, niet in de weg te staan. Zo lang de partners/ouders voldoende gemotiveerd zijn, daar voldoende moeite voor doen om op afstand dat gezinsleven in stand te houden, kan dit wel degelijk werken. Klassieke en moderne communicatiemiddelen moet het koppel er toe in staat stellen intensief contact met elkaar te onderhouden. Het kind zelf zal daar in eerste instantie zelf niet veel aan hebben, daartoe is het nog te jong, echter het de volwassene die het kind niet bij zich heeft wel in staat stellen het welzijn van het kind op die manier mee op te volgen. Het belang van het kind hoeft door een

dergelijke levenswijze niet in het gedrang te komen. Idealiter zijn natuurlijk beide ouders ter beschikking van het kind, maar zo lang het kind vergezeld is van één liefhebbende ouder, moet het mogelijk zijn het welbevinden van het kind te verzekeren. Niets weerhoudt er betrokkene trouwens van, op een latere datum een nieuw verzoek tot gezinshereniging met mijnheer in te dienen. Eens de bestaansmiddelenvoorwaarde terug is vervuld en onder voorbehoud dat ook de andere voorwaarden nog steeds vervuld zijn, kan mevrouw uiteraard opnieuw gemachtigd worden om in België haar echtgenoot te komen vergezellen.”

De Raad merkt daarbij ook op dat verwerende partij zelf door een opzoeking in het Rijksregister kennis nam van de geboorte van het kind van verzoekende partij en haar echtgenoot. Nergens blijkt uit dat verzoekende partij zich zelf de moeite getroostte om dit gegeven aan verwerende partij te melden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en de persoonlijke en familiale belangen van verzoekende partij. Hierbij werden de door verwerende partij gekende gegevens in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in België, haar leeftijd, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verwerende partij oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoekende partij dient met concrete argumenten aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar persoonlijke en familiale belangen, *quod non*.

De Raad besluit dat verwerende partij, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de immigratiecontrole. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle – gekende – relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.15 Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de schending van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. De loutere vermelding van dit artikel kan niet tot de vernietiging leiden omdat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont hoe dit artikel geschonden wordt. Bovendien wordt opgemerkt dat artikel 3 van dit verdrag, dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom in de gegeven omstandigheden de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

3.16 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen is niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE